

РЕЦЕНЗИЯ

НА ДОКУМЕНТИТЕ ПО КОНКУРСА ЗА ПРОФЕСОР

по 4.4. Науки за Земята (Палеонтология и стратиграфия) към Софийския университет „Св. Климент Охридски“

Рецензент: ст.н.с. I, дгмн Платон Василев Чумаченко

Конкурсът е обявен за нуждите на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ в Д.В. брой 31, стр. 119, от 4 април 2014 г. Той е за заемане на академичната длъжност „професор“ в областта на висшето образование – професионално направление 4.4. Науки за Земята по научната специалност „Палеонтология и стратиграфия“. В определения срок за участие в конкурса е подал документи единствено доц.ст.н.с. Ист. д-р Марин Иванов Иванов. М. Иванов е роден на 5.11.1955 г. в гр. Девин, Смолянска област. Средното си образование е завършил в Асеновград през 1973 г., а висшето в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Геолого-географски факултет през 1980 г. със степен магистър по геология с профилираща квалификация по палеонтология и стратиграфия и дипломна работа на тема: Биостратиграфски и палеонтоложки проучвания на албския етаж между реките Ботуня и Искър“/Диплома 090732/2.06.1980 г./ През периода 1980-1981 е бил на редовна следдипломна специализация по Палеонтология и стратиграфия, а през 1983-1984 г.г. е аспирант на самостоятелна подготовка в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ със защита през 1984 г. на темата „Биостратиграфски изследвания на албския етаж в Северозападна България“, при което е получил научната степен „Кандидат на геолого-минералогическите науки“ по научната специалност 01.07.07- Палеонтология и стратиграфия (Диплома 14235/29.12.1984). В периода 1986-1995 г.г. минава през трите степени на научен сътрудник в ГИ БАН и през 1995 г. спечелва конкурс в Геологическия и-т при БАН и придобива научното звание „Старши научен сътрудник Ист.“/Свидетелство №17431 от 26.09.1995/, а през 1997 г. – спечелва друг конкурс в Геолого-Географския факултет и получава научното звание „доцент“/Свидетелство №18767 от 08.07.1997 г./ и като такъв работи вече 19 години. Доцент М. Иванов има общ трудов стаж 34 години 5 месеца и 16 дена, от които по специалността 32 години 5 месеца и 16 дни към датата на подаване на документите.

ПУБЛИКАЦИОННА ДЕЙНОСТ.

Доцент ст.н.с. II ст. д-р Марин Иванов Иванов прилага пълен Списък на всичките си 114 публикации, както и отделен списък от 93 публикации, излезли от печат в периода 1997-2014 г.г., с които кандидатства за участието на конкурса за „Професор“ и които ще бъдат разгледани по-долу. Те ще бъдат групирани по отделни групи на базата на геоложката възраст – юра, долна креда, горна креда и палеоген, а индексите, с които се цитират в рецензията, са тези под които фигурират в Списъка на всички публикации на доц. д-р Марин Иванов Иванов за периода 1981-2014 г.

Юра и границата юра/креда

В статията **C1.24** е въведена Друганската свита - нова горноюрска единица. Приносът на М. Иванов, без да е отбелязан изрично, е значителен, освен в колективното общо описание и събиране на фауна, е и в определянето на амонитите в покривката ѝ, които определят и горната възрастна граница на новата свита в двата описани разрези. Участието на М. Иванов в статиите **C1.29, C1.32, C1.34, C1-36, C2.7, C5.9, C5.14** е предимно в теренното описание на различните членове на свитата Майерс Блъф, както и значението ѝ за късноюрската –кредната история на Антарктика и на която предишните изследователи са давали различна възраст, но в **C1.14** и в **C2.7** определеният средно горнотитонския амонит *Blanfordiceras aff. wallichi* Gray характерен род за горния титон на Антарктика слага ред в определянето на възрастта на тази важна за региона единица. По границата юра/креда са статиите **C1.35, C2.24, C2.25** и **C5.17**. Заглавието на **C1.35** не е точно формулирано – областта в която са проучвали не е част от Краището (което е географско понятие и обхваща областта близо до границата, а описваната област е Черна гора (на български). Тектонското понятие, в което влиза описваната област е Краищиди. В тази статия за пръв път е събрана обилна амонитна фауна от горния титон и долния бериас, като с много екземпляри са доказаните зони *Durangites* (за пръв път в България) и *Jacobi* и за пръв път в България се възприема границата юра/ креда както е възприета в световната литература. Жалко е, че тази много важна статия е на български език и е малко достъпна до световната аудитория занимаваща се с проблема за границата юра/ креда. Приложени са и 2 таблици с нанофосили, но те не се коментират в текста. Аналогични данни са докладвани и на конгреса на *Strati* в 2010 (**C2.25**), на Геонауки (**C2.24**), а калибрирането на варовитите нанофосилни и амонитните биосъбития се извършва в **C5.17**.

Долна креда

Бериас. В **C1.13** установяват бериаската възраст на Магурската свита – възраст с която и аз съм съгласен, както и с палеогеографските резултати, които следват от това. За съжаление върху приложената геоложка карта не е интерпретирана вероятното разпространение по сондажни данни на Магурската и на Макрешката. **Валанжин и хотрив.** По-конкретно М. Иванов в статията **C1.11** участва в регионалното описание на валанжинските седименти на Каспичанската и основата на Разградската свита, както и на интерпретацията на тяхната секвентна стратиграфия, на статия посветена предимно на находката на брахиопода *Loriolithyris valdensis*, описан от съавторката Мочурова-Декова. **Хотрив-барем** –в **C2.18**. –се изучават кондензирани нива в разрезите на хотривския и баремския етаж, като при с. Калино един такъв кондензиран пласт в Разградската свита обхваща цялата кондензирана зона *Pseudothurmania ohmi* на горния хотрив и вероятно най-долните части на долния барем, понеже над него е установен *Taveraidiscus hugii* на долния барем. За съжаления, вероятно от ограничения обем, статията не е придружена от текстови приложения – графически и фото. **Барем, барем-апт.** Една голяма група статии разглеждат проблеми от баремската и барем-аптската геология. В **C2.4** е изграден в резюме интегрален амонитно-нанофосилен баремски-албски зонален стандарт , доразвит, предимно в амонитния аспект в **C1.9**. за интервала горен барем-долен апт. Би било хубаво да се дадат таблично зоналните поделби по различните автори. Например от Hoedemaeker et al има вариант не само от 1993 (който се споменава, но не се дава за сравнение), но и от 1998 и др. Сравняването на такива таблици би дало възможност на читателя да се ориентира по-добре и да види дали българският стандарт съвпада напълно с другите. Много добре е, че българският стандарт се публикува на английски. В **C5.6** се изучава възрастта на склерактинийната фауна в България и се установява, че тя е баремско-ранноаптска. В **C5.7** и в **C5.8** – на полски език, се прави корелация между палеоекологичните условия на кораловите образования между България и Румъния. В Ловечката ургонска група се

описва една необичайна асоциация от корали и рудисти (**C5.13**), както и палеообстановачния контрол върху развитието на кораловите биоконструкции (**C5.12**), като считат, че бериас-валанжинските коралови рифове през цялото време са еднакви, докато барем-аптските ургонски рифове силно се влияят от силицикластичния или хранителен привнос като резултат от синседиментната екстензионална тектоника и промените в климата. **Барем-алб.** В **C2.20** се дават нови данни за амонитното зонироване на баремския етаж, а **C2.23** представлява едно разгърнато резюме, в което се въвежда амонитната биостратиграфия на горния барем. Хубаво е темата да се развие и подробно в нормална статия. Резюме **C2.6** е напълно неизползваемо – представлява една сложна фигура без обяснения. В **C1.16** идеята за палеогеографската реконструкция на територията на България през баремския - 3 скици, през аптския - 3 и през средния албски век – 1 скица. Понеже не е отбелязано участието на отделните автори, то приемам, че е $\frac{1}{4}$ за всеки един. В **C2.8** заедно с Идакиева разглеждат различната възраст на ургонския фациес и го отнасят към секвенциите DS1, DS2, DS3, DS4, DS5,6 според Hardenbol et al., 1998. Това е изследване на съвременен научно ниво, което е необходимо да се разшири и документира по-подробно, а не да остане на ниво пътни бележки. В **C2.19** се анализира влиянието на някои обстановъчни фактори – приток на седименти, турбидитни потоци, характер на субстрата върху формата и растежа на коралите. Това е важна насока на изследванията, само че статията не е придружена от илюстративен материал. В **C1.41** коралови биостроми се разглеждат от друга гледна точка – предимно от палеонтоложка. Вероятно участието на М. Иванов е предимно в геоложката и литостратиграфската постановка на статията (която е много трудна в този терен и е добре изработена), като палеонтоложката е дело на другите двама автори, изтъкнати коралисти. В **C1.18** са изследвани както възрастта на Смочанската свита (късен барем-ранен апт), така и морфологията на рифовите тела, като и тук приемам, че участието на авторите е 50:50 – не формално, а по същество. В **C1.38**- голям колектив с участието и на М. Иванов изучават хипуритната бивалвия *Mathesia darderi*, като приносят на М. Иванов е вероятно главно в ръководене на теренните работи, без което „чистите“ палеонтолози не биха се ориентирали. **C2.13**, **C2.14** са къси резюмета, в една от които М. Иванов е първи автор и се разглежда морфологията на биоконструкции в ургонския комплекс на ЦС България. В **C2.28**, на специализиран коралов форум съобщават за уникално развитие на долнокредни фацелоидни склерактинии (?), а в **C2.29** авторски колектив разглежда влиянието върху баремски и долноаптски корални групировки на условията на средата – чисти, прозрачни или турбидитни води, като заключенията са илюстрирани с една палеонтоложка таблица.

В **C2.16** М. Иванов разглежда проблемите на стратиграфията на долнокредната серия в Краището (отново неправилно използване на термина Краище!). Това е начало на едно сериозно изследване, като първо се започва (много правилно!) с изясняване на проблемите, а самото проучване започва с изучаване на макро и микропалеонтоложките обекти. В **C2.17** М. Иванов и К. Стойкова започват системно проучване на разкритията на долнокредни скали в Драгоманско, като доказват палеонтоложки, че в много случаи, когато скали, които досега са считани за горнокредни, са с долнокредна възраст и по този начин навеждат ред в геологията на Западна България. В **C2.26**, пред 4я френски конгрес по стратиграфия М. Иванов и В. Идакиева, правят доклад върху амонитната биостратиграфия на долния апт в България, разглеждайки проблема за границата с баремския етаж, а в долноаптските седименти отделят 4 амонитни зони. Проблемът е доразвит в **C1.42**. Заглавието на **C1.42** не отговаря напълно на текста – в заглавието е акцентирано на биостратиграфия на долния апт, а в текста се дават много стратиграфски, биостратиграфски и палеонтоложки данни и за горния барем. Уводната скица е от Иванов, 1988, но такъв автор няма в литературата. Но това са формални забележки, самата статия е на много високо ниво в геолошко и в техническо отношение и ненапрасно е приета за

печат в *Cretaceous Research* и е една най-добрите статии на доц. М. Иванов. В **C1.31** е въведена нова литостратиграфска единица – Дамяновска свита – турбидитни седименти образувани в подморски канал. Статията е направена по изискванията на Стратиграфския кодекс и е богато илюстрирана. Тя беше използвана при последното геоложко картиране в м:1/50 000 на северозападна България. В **C1.1** – статия с първи автор М. Иванов, отделят през барем-аптско време една южна и една северна платформа, разделени с един, централен басейн. За съжаление на читателя тези единици не са показани на карта. Осемте депозиционни секвенции изглеждат напълно обосновани, и това е нов етап в изучаването на долнокредните седименти в България. В **C1.2**, на фона на един тектоно-седиментен модел, се отделят 5 секвентностратиграфски единици за интервала късен титонски подвек- бериаски век и 5 – за валанжинския век. В **C1.8** – М. Иванов е втори автор, се разказва за палеогеографията и секвентната стратиграфия на барем-албския интервал (тук са запазени и албски седименти). Заключениеята не бъдат съмнение. Само се учудвам на ориентировката на разреза, показващ геометрията на депозиционните секвенции – обикновено в левият край на разрезите се поставя югът, а не севера. В **C1.7** се изяснява секвентната стратиграфия на горнотитонските-албски седименти по долината на р. Осъм., а в **C1.5** – на тези по разреза Троян-Плевен-Свищов. В **C1.3** се разшифрова и геометрията на седиментите и секвентната стратиграфия в интервала хотрив-аптски век в СИ България. Статиите **C1.1, C1.2, C1.3, C1.5, C1.7, C1.8** представляват една серия, в която, по дължината на определени разреза, се отделят секвентно-стратиграфски единици и се интерпретира палеогеографската и палеотектонската обстановка по време на ранната креда. Като резултат от тези изследвания логично е да се направят и палеогеографски карти. Вариант от такива карти има в Геология на България (**C3.3**). В **C1.6** в Русенската и Тръмбешката свита, на фона на задълбочен анализ на амонитната зонална стратиграфия, се отделят три седиментни секвенции, изградени само от трансгресивен системен тракт (TST) и тракт на високо морско ниво (HST). Съгласен съм с отделените секвенции, но не виждам никакво обяснение от страна на авторите на липсата на тракт на ниско ниво (LST) и в трите секвенции. В **C1.12** добре е документирано и доказано, на границата между Лютибродската и Сумерската свита, едно кондензирано ниво в обхвата на долноаптските амонитни зони *D. deshaesi* + *D. furcate*. Интересно е, че и долната и горната граница на Лютибродската свита са свързани с повърхности тип „твърдо дъно“. В **C2.1** М. Иванов и К. Стойкова правят успешен опит за калибриране на албските амонитни и нанофосилни зони в България на фона на секвентната стратиграфска подялба. В **C1.19** М. Иванов прави ревизия на непубликуваните фондови материали на Н. Димитрова (1953), които доказват наличието на представители на долната част на подзона *A. intermerdius* от зона *Euhoplites loricatus* кондензирана с подзона *D. niobe* на същата зона. За съжаление в статията не е дадено пълно палеонтоложко описание на амонитния материал. **C1.30** представлява предварително резюме на английски на текста за монографията *Геология на България*. **C1.43** представлява отчет от името на цялата Долнокредна амонитна работна група (групата Килиан) – 19 души (включая и М. Иванов) за дискусиите по Средиземноморската амонитна зонална подялба. В текста се посочват често и примери от България. Това е голямо постижение за днешната българска долнокредна амонитна група, което значи че тя не е изключена от международния живот на групата на Килиан. България участва с **C5.15** и **C5.16**. В **C5.15** се проследява появата, масовото развитие и изчезване на „ключови“ амонитни таксони около границата бериас/валанжин – много важни моменти при дефинирането на интервалните зони и под-зони. В **C5.16** се дават нови данни за биостратиграфията на горния барем в България. Авторите са намерили за пръв път в България много горнобаремски амонити, които им позволяват да корелират установените амонитни зони със Стандартната амонитна зонална схема за Средиземноморието. И **C5.15, и C5.16** са кратки резюмета, но дават възможност да се поставят ясно докладваните проблеми и представят добре

България на този международен форум. В **C2.3** авторите Т. Николов и М. Иванов разглеждат теоретически видовете несъгласия в геоложкия летопис и ги илюстрират с примери от долнокредната серия в България. Текстовете на **C5.1** и **C5.2** нямат данни върху тях къде са публикувани и затова не ги разглеждам (вероятно това са екземпляри от оригиналния текст).

Горна креда

В **C2.12** са дадени нови данни за късно-кредната тектоника на източната част на Балканския полуостров, но се разглежда предимно района около Българо-Сръбската граница. Не е ясно прякото участие на М. Иванов. В **C1.17** са изложени данни по събитийната и секвентна стратиграфия на маастрихтския и данския етаж в България. В стратиграфската част ясно са отделени приносите на двамата автори, като за М. Иванов остават макро безгръбначните. Интересна е фиг.4, в която е показано, че получените секвенции в горнокредните и палеогенските седименти почти напълно се покриват с тези на Hardenbol et al., 1998, което, според мен, сочи за добрата работа на авторите. В **C2.5** се посочват три обстановки в различни части на България свързани с прехода К/Т и фосилите които са ги обитавали. Това е кратко резюме на постер. В **C2.9** са дадени резултати по нанофосили и фораминифери на нов разрез в Беленската свита близо до Горица. Резюмето е придружено с хубав инструктивен колонков разрез с посочване на мястото на опробванията. В **C5.3** един колектив от 8 автори (М. Иванов е четвърти) дава описание на граничния слой К/Т, но се отбелязва и един друг, „енигматичен“ глинест слой, който лежи на около 100ку над граничния слой. В **C1.10** е отбелязано точно участието на отделните автори – като е отбелязано „М. Иванов –амонити. Обобщението на всички получени резултати в събитийен план е направено от М. Иванов и К. Стойкова“. Това участие приемам и там където не е изрично отбелязано. **C1.10** е пример за колективна работа по един много сложен проблем, с изучаване на разрези през К/Т при различни палеогеографски условия с дейното участие на М. Иванов. В **C1.15** международен колектив, в който участва и М. Иванов, изучава конкретно разреза през К/Т при гр. Бяла. Френско-български колектив изучава границата К/Т по данни от фораминифери в три различни разрези – в турбидитен трог (Еминска свита), в хемипелагичен басейн (гр. Бяла) и карбонатна платформа (Мездренска свита). В **C2.15** М. Иванов с неговия аспирант Д. Дочев правят детайлно стратиграфиране на долния сантон в Западното Средногорие на базата на комплексното изучаване на иноцерамусите и на амонитите. Не ми харесва привързането към тектонска единица. **C1.10** представлява едно комплексно изследване на границата К/Т в България. В **C1.23** са изложени резултатите от изследването на нанофосилите, магнетостратиграфията и на секвентната стратиграфия на 5 разрези през преходната зона К/Т в България, а в **C1.26** са нанесени някои поправки във фигурите на същата статия. В **C2.2** М. Иванов дава геоложката основа на статията за карстовите води в Мраморенската синклинала. В **C2.27** М. Иванов участва в доклад, в който се корелират трансгранично горнокредните седименти от Кулската и от Тимошката зона и, на базата предимно на нанофосили, доказват, че са аналогични и отложени в склона на предорогеноен басейн. В **C1.20** колектив в който участва и М. Иванов доказва, за пръв път, че седименти, приемани досега за палеогенски, са горнокредни и в **C1.33** същият колектив, но сега начело с М. Иванов изработват литостратиграфията на тези горнокредни седименти. Това е едно от постиженията в българската геология, използвано при новото геолошко картиране.

Палеоген

В **C1.37** в списанието Palaeo³ един международен колектив прави вътре и между басейнови корелации на границата дан/ селанд (долен палеоцен) в Бяла и в Жумая (Испания). Същият колектив в **C5.10** прави опит (в резюме) за съставянето на астрономическа времева скала на

базата на интегрални магнето-био и циклостратиграфски корелации на български и баски последователности. Същият колектив докладва аналогични данни и в **C5.11**. В статия **C1.4** се уточнява възрастта (късно-палеоценска-танетска) на „белите варовици при с. Дрента, Еленско“ – едни много дискутирани варовици в българската литература, отнесени от настоящите автори към Комаревската свита. Видимо (не е указано специално) участието на М. Иванов е в теренните проучвания и оформянето на статията, базирана на данни на нанофосили и фораминифери. В **C1.22** Стойкова и М. Иванов изучават 9 палеогенски разрези в Централна Северна България, като Стойкова изследва варовитите нанофосили, а М. Иванов – предимно теренната геоложка работа. В **C1.25** Стойкова и М. Иванов установяват за пръв път РЕТМ в България и тук се публикува като предварително съобщение в Доклади БАН. Приложени са 3 подробни разрези, в които има резки промени в литологията, които са определени възрастово чрез варовити нанофосили. Долната граница на интервала (фактически мястото на РЕТМ) е като неравна граница в горната част на NP9. Допълнителни данни, включително и данни от стабилни изотопи се дават от международен колектив в **C2.10**, калибрирани с данни от нанофосили. Смятам, че Стойкова и М. Иванов правилно са постъпили, като своите предварителни данни са публикувани в Доклади БАН, с което се запазва приоритета на българските учени. В **C5.5** заедно с Dinages-Turell те съобщават за своите изследвания на варовитите нанофосили в България, свързани с глобалното затопляне в края на палеоцена (РЕТМ). Същите автори в **C5.4** съобщават за интегрираната цикло-, магнето- и нанофосилна стратиграфия на палеоцена по Черноморското крайбрежие в България. В **C1.27** се извършва калибриране на долно и среднопалеоценските зонални схеми по нанофосили и фораминифери. И тук мястото на М. Иванов е като теренен геолог, както и в **C1.28**, където той и К. Стойкова разработват нанофосилната стратиграфия на средния и горен палеоцен в района на гр. Бяла. М. Иванов участва и в международния колектив, който установява, че „върхът на C27n“ сочи един преход между топло (Greenhouse) и студено (Icehouse), установен в класическия разрез на Жумая и този на Бяла (който стана вече класически пример за горнокредната и палеогенската стратиграфия в света!). В **C2.21** Стойкова и М. Иванов докладват за две палеоценски хипертермални събития в България –MPBE и РЕТМ по данни на варовити нанофосили. Същите в **C2.11** съобщават за пълен разрез на палеоценската серия при Бяла по нанофосилни данни, като чрез повторенията на нанофосилните зони, възстановяват сложната тектонска обстановка в района и в **C2.22** доказват за пръв път присъствието на зеландския етаж в Централна Северна България.

Монографии, гидове и др.

М. Иванов прилага данни за участие в ръководството на екскурзията Moesia-Apulia (**C3.1**), един лъч от Световния геоложки конгрес във Флоренция през 2004 г., където той води един ден и половина тази екскурзия из цяла централна България. Гидът дори е преведен и на китайски език. Малко българи могат да се похвалят с превод на китайски на тяхна работа. **C2.3** представлява една статия в съавторство на М. Иванов в сборник за Антарктика относно геоложката история през юрата и кредата, за която и М. Иванов е работил в Антарктика. Също в съавторство на М. Иванов (**C3.3**) е главата за долнокредната геология в Мезозойската геология на България. Там, сред съавторите на цялата глава – М. Иванов е на 3та позиция, но фактически участва лично само в 2 глави; в едната е съавтор само с Т. Николов, в която се разглеждат основите на хроностратиграфската, биостратиграфската и литостратиграфската класификация и в другата – в която участва целия авторски колектив, но тук М. Иванов е на втора позиция. Това, според мен, е основната част на статията. В нея се разглежда, по региони, долнокредната стратиграфия на България, придружена с 20 графични приложения и е един

върх в научното развитие и на М. Иванов. М. Иванов е съавтор (заедно с Т. Николов) на Ръководство за теренни изследвания по палеонтология и стратиграфия (**C4.1**), което представлява настолна книга за полевите проучвания – научни, за студенти и за геоложко картиране в райони, където са развити седиментни скали.

Допълнителни препоръчителни критерии

Тук ще се спра на изпълнението или неизпълнението на критериите от доц. ст.н.с. Пост. д-р. Марин Иванов Иванов участник в конкурса за Професор , на Допълнителните препоръчителни критерии за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в Геолого-Географския факултет на Софийския Университет „Св. Климент Охридски“ приети на 27.11.2012 г. и публикувани в сайта на Геолого-географския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“.

За професор

А) Най-малко общо 40 научни публикации , от които поне 10 в специализирани международни издания – М. Иванов има общо **114** публикации (3 пъти повече), от които **64** са в международни издания или в издания с импакт фактор (почти 6 пъти повече). Сред тях има публикувани в списания като C.R. Acad. Sc. Paris, N. Jb. Geol. Palaont. Mh., Geological Society of America, Special Publ., Eclogae geol. Helv., Geobios, Cretaceous Research, Palaeo³ и много други.

Б) Най-малко 20 научни публикации, които не са включени в дисерт. труд и в конкурса за „доцент“ и от които поне 5 в специализирани международни научни издания – М. Иванов представя **93** труда (почти 5 пъти повече), от които **59** са в международни издания или в издания с импакт фактор (почти 12 пъти повече). В **2** от статиите доц. Иванов е единствен автор, в **20** е първи автор, в **25** е втори автор, и в **47** трети или следващ автор. В много от статиите не е отбелязано участието на авторите. В една статия се пише, че „Обобщението на всички получени резултати в събитийен план е направено от М. Иванов“ – приемам тази забележка и я разширявам и върху много от други статии, в които точно не личи участието му. От тези **93** статии **61** са на английски, **24** са на български и **8** са на френски език; публикувани в България – **44** и извън България **49**. От публикуваните в България – **10** са в единственото българско списание и с геологическа насоченост с импакт фактор, както и в Списанието на БГД, в Геонауки, Геология Балканика, Годишник на ГГ факултет и др. реномирани списания.. Извън България има статии публикувани в CR Acad. Sc. Paris, Geol. Soc. Of America – Special Papers, Geobios, J. Nannoplanktonn Research, Palaeo³, Cretaceous Research и други известни международни списания.

В) Не по-малко от 30 цитата в издания реферирани или с импакт фактор. Трудове с участие на Марин Иванов са цитирани: в БД “ISI opf Knowledge-Web of Sciences” – **41**; в БД “Scopus” чрез Author Search – **74**; в БД Scholar – Google – **258**, а М. Иванов е установил **266** цитата (почти 9 пъти повече) .

Г) Публикувано самостоятелно или в съавторство 1 учебно пособие за ВУЗ – 1 учебно пособие (точно според изискването).

Д) Най-малко 5 защитили дипломанти - 8 (повече от 1,6 пъти)

Е) Най-малко 1 защитил докторант – научен ръководител на **2** докторанти (2 пъти повече); научен консултант на **3** докторанти.

Доц. М. Иванов е чел лекции или водил семинарни занятия до сега по **10** курса, от които **2** (много модерни курса) са предложени от него. За досегашния си стаж по специалността **32** години той е чел лекции **3460** часа и водил упражнения или приравнени към тях - **6650** часа. Смятам, че това го характеризира като добър преподавател.

Общи бележки

Приемам направената от д-р М. Иванов Справка за приносите по дадените от него направления.

М. Иванов е геолог-палеонтолог, който работи с амонити в много широк възрастов диапазон от късната юра до края на късната креда. Като теренен геолог работи съвместно с колеги-специалисти по варовити нанофосили, по корали и др. Участвал е с доклади в 21 форума в чужбина и 11 – в България. Участвал е в 21 български и в 5 международни проекта. Член е на такива научни организации като Kilian – групата и на Бериаската работна група към Международната комисия по стратиграфия и др. Участва в много съвети, комисии и комитети и др.

Доц. М. Иванов някога не е работил в геоложкото картиране, но въпреки това неговите теренни умения се оценяват и от ръководителите на МОСВ и неговото име редовно е включвано в експертните комисии пред които е ставало защитата на картите в м. 1:50000.

Забележка: Прави впечатление, че доц. М. Иванов, в някои от своите статии, не се съобразява с препоръките на Стратиграфския кодекс, като често използва понятия като „барем“, „апт“ и др., въпреки че в различните издания на Кодекса се препоръчва бинарното им наименование. Понякога той използва и изписването на етажните имена с първа главна буква, транскрипция, която не е приета в никое от изданията на Кодекса. Лошото е, че това се прави от преподавател и неговите студенти ще свикнат да не се съобразяват с изискванията на Стратиграфския кодекс на България. Изходът е – новият състав на Стратиграфската комисия да изготви ново издание на Кодекса, или апендикс към Кодекса, в което тези нарушения да се узаконят или да се вземе решение на Стратиграфската комисия узаконяващо тези употреби.

Препоръка към д-р М. Иванов – в най-кратък срок да оформи и отпечата своите лекции като учебни помагала по дисциплините, които той води.

Всичко изложено по-горе ми дава основание да предложа на уважаемите членове на Научното жури по провеждане на конкурса за заемане на академичната длъжност „професор“ по научната специалност 4.4 Науки за земята (палеонтология и стратиграфия) към Софийския университет „Св. Климент Охридски“, още повече, че не е осъждан и че не се води на диспансерен отчет в центъра за психично здраве, да гласуват за избирането на доцент ст.н.с.Ист. д-р Марин Иванов Иванов за „професор“. Аз самият, с чиста съвест, ще гласувам положително.

Рецензент:

Ст.н.с. I ст., дгмн Платон Чумаченко

11.08.2014 г.

София